

אגד קרב פלוגות

אין למחר לגזור גזירות שוות, לגבי אורחות הארגון והפעולה התכליתיים ביותר, בין שני צבאות, השונים מאוד מבחינת גודלם, חימושם, תובלתם, מסיבותיהם — ואף מבחינת היריבים הצפויים. על אף חיוניותה של ההתפתחות הטקטית והארגונית המסתמנת מזירת קוריאנה, ודאי שאין להעלות „דוגמות עשה“ מדויקות מנסיונו של הצבא האמריקאי, רווי החימוש ואמצעי הקשר, עתיר הטכניקה והתובלה. עם זאת, יש מן המאלף באפיקים המתגבשים של המעשה הטקטי ושל אופן הפעלת הכלים ויחידות המשימה; ומה גם שהמדובר הוא בארץ מבוותרת שטח, ובאורח מלחמה שיש בו לעתים מן המזיגה בין ה„סדיר“ ל„יוצא דופן“. ורשימתו של מפקד פלוגה אמריקאי, הניתנת בזה לקוראי „מערכות“, משנה ענין בה באשר היא מנסה להבליט ו„להסדיר“ את סוגית הפעלתם של סוגי נשק מסייעים שונים המשתלבים במהלך הקרב אל תחומי סמכותו של מפקד פלוגת רגלים: „אגד קרב פלוגתי“, לפי המטבע שטבע לו אותו קפ' ס. ברי. במידה שנמתחים כאן קוים לתנאי הפעלתן של יחידות לא גדולות במצבי פיזור ניכר על פני שטחים נרחבים יחסית, ודלילי גייסות — גובר עוד יותר הענין שברשימה.

כה שלמה מסוימת לאותו נושא עצמו תשמש, בחוברת זו של „מערכות“, גם התמצית (הניתנת במדור „בעתונות הצבאית“) של מאמר בריטי על „קבוצות קרב גדודיות“ של הגרמנים במלחמת העולם השנייה. על אף כמה הבדלים, — בעצמת אדם ובזיון — בולטים קווי דמיון בין „קבוצות הקרב“ ההן שבחזית נורמנדיה (שהיתה אף היא מבוותרת לא במעט, ע"י רכסי גבעות וע"י צמחיה מיוחדת במינה) לבין „אגד קרב פלוגתי“ נוסח קוריאנה. תפקידיהם של טנקים נלווים אמריקאיים, או של ה„מקלעים כפול-ארבע“ שעל חצאי החזלים, בצירופם, לא היו, למשל, שונים כל כך מתפקידיהם של תותחי ההיסע העצמי הגרמנים שב„קבוצות הקרב“; ועצמת האדם של גדוד גרמני בנורמנדיה ודאי שלא עלתה בהרבה על זו של פלוגה אמריקאית בשלב המאוחר יותר של מלחמת קוריאנה. אולם מעל לכל בולט ומענין כאן הדמיון הטקטי המהותי, המציג לפנינו חזיון חיוני מאוד בנוסח המלחמה החדש, כפי שהוא מסתמן והולך ברוב הצבאות העיקריים של העולם, אם גם בדפוסי ארגון מבנה וכינוי שונים. — **המערכת.**

אשר הפכה, למעשה, לצות קרב, שבפיקודו של מפקד הפלוגה, ותחת פיקוחו של מפקד הגדוד. מפקד הפלוגה הרובאית נוכח בהדרגה כי הוא יכול להטיל כנגד האויב אשר נמצא ישירות למולו את כל כלי הנשק העומדים לרשותה של הארמיה. הראשונים לכך היו, כמובן, אותם כלי הנשק שהגם חלק בלתי נפרד של הפלוגה הרובאית. כלי הנשק הכבדים של הפלוגה המסייעת הגדודית היו אף הם מקור לשאוב ממנו. בדרך כלל הועמדה כיתת מקלעים כבדים * תחת פיקודה של כל אחת משתי פלוגות הסתערות הרובאיות ** —

* בעצם, הכונה כאן — לכלים בני הקוטר האופייני של מקלעים בינוניים (0.3 אינץ') — אלא שלהם קירור מים, ולא קירור אוויר — ובשל כך נקראים הם בצבא ארה"ב „מכ"י כבדות“ — לעומת ה„מכ"י הקלות“, שמהן כלולות גם באותה מחלקת מכ"י (בת ד' הכיתות), שבפלוגה המסייעת הגדודית.

** הכונה כאן — לעריכתו השגורה הטיפוסית של גדוד רגלים אמריקאי בהתקפה: שתי פלוגות רובאיות — קדימה („פלוגות הסתערות“), והשלישית — ברזב.

בחדש ינואר 1951, תוך כדי השלבים הראשונים שבהתקפת הנגד של הארמיה השמינית האמריקאית על הכוחות הסיניים והצפון-קוריאניים, הופעלו בפעם הראשונה ע"י רגימנט הרגלים ה-35 המסגרות הטקטיות של „צות קרב פלוגתי“. ששת החדשים של לחימה בקוריאנה ההררית לימדונו לדעת, כי הפלוגה הרובאית היא יחידת הקרב שהנה יתד ופינה באורח מלחמה מעין זה. מצב דברים זה הוכתב, בראש וראשונה, ע"י מידת הפיצול (של השטח — ושל הגייסות) וההפרדה לתאימים, שנבעו מאופי רכסי ההרים בקוריאנה — וכן ע"י גזרות החזית הנרחבות שהיו נופלות בחלקה של יחידה, ושנבעו מכוח אדם מועט מדי לעומת שטח רב מדי. מפקדי הגדודים נוכחו כי למעלה מיכולתם לפקח אישית על גזרת החזית הגדודית — אלא בדרך האלחוט. וכך הפך זה לנוהג קבע אופרטיבי לצרף כוחות נספחים אל הפלוגה הרובאית.